

Εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος

Μητροπολίτου Μελετίου Καλαμαρά

Ἦλθε καί ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Δέν εἶναι πιά μιὰ ἄπιστη ἀόρατη δύναμη! Τόν εἶδαν ἀνθρώπινα μάτια καί τόν φηλάφησαν ἀνθρώπινα χέρια! Ἀλλά, ἐπειδή οἱ σύγχρονοί Του δέν Τόν ἀναγνώρισαν, τόν πέρασαν γιά βλάσφημο θεομπαίχτη πού διαταράσσει τήν βολική ἡσυχία τοῦ κατεστημένου. Καί Τόν ὠδήγησαν στό δικαστήριο, Τόν κατεδίκαναν σέ θάνατο καί Τόν σταύρωσαν! Ἐκεῖνος ὅμως, δείχνοντας γιά μιὰ ἀκόμη φορά ὅτι εἶναι ὁ Ἀληθινός Θεός καί Κύριος, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν! Καί μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θά εἶναι μαζί μας «ὄλες τίς ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας!» Δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει ποτέ! Αὐτό βέβαια δέν σημαίνει ὅτι Τοῦ ἀρέσει νά «χώνεται» στήν ζωή μας, χωρίς ἐμεῖς νά Τόν θέλουμε!

Βασική προϋπόθεση γιά νά μπῆ στήν ζωή μας εἶναι: πρῶτοι ἐμεῖς νά Τόν θέλουμε! Ἐμεῖς νά Τόν καλέσουμε! Ἐμεῖς νά Τόν περιμένουμε σάν Σωτήρα καί Ἐλευθερωτή μας! Ἐμεῖς νά εἴμαστε ἔτοιμοι κάθε στιγμή νά Τόν ὑποδεχοῦμε μέ τήν δοξολογία: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

Ἀλλά γιά νά ζοῦμε πάντοτε μέ αὐτήν τήν ζωοποιό λαχτάρα, γιά νά Τόν περιμένουμε πάντοτε ἔτοι-

μοι νά φωνάξουμε «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!», χρειάζεται νά ἔχουμε μπεῖ κι ἐμεῖς στόν τάφο μαζί Του! Νά ἔχουμε ταφεῖ μαζί Του! Ὅχι στόν φυσικό τάφο, ἀλλά σέ κάποιον ἄλλον τάφο! Τήν Ἁγία Κολυμβήθρα, πού κάποτε μᾶς βούτηξαν μωρά!

«Συνταφέντες σοι διά τοῦ βαπτισματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἠξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει Σου, καί ἀνυμνοῦντες κράζομεν· ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

Λέει δηλαδή ὁ ὕμνωδός: Κάποτε βαπτισθήκαμε γιά νά θάψουμε μέσα στήν κολυμβήθρα μιὰ φευτοζωή χωρίς τόν Χριστό. Νά θάψουμε μιὰ καρικατούρα ζωῆς, πού δέν διαφέρει καί πολύ ἀπό τῶν ζώων, καί γιά νά ἀναστηθοῦμε σέ Ζωή μαζί μέ τόν Χριστό· μαζί μέ Αὐτόν πού εἶναι ἡ μόνη πηγὴ τῆς Ἀληθινῆς Ζωῆς· μιᾶς Ζωῆς πού ποτέ δέν ἔχει τέλος! Μόνον ἔτσι μποροῦμε νά εἴμαστε ἀληθινά ζωντανοί γιά πάντα, καί μόνον ἔτσι μποροῦμε σήμερα - καί κάθε στιγμή - νά Τόν καλοῦμε καί νά Τόν καλωσορίζουμε στήν ζωή μας λέγοντας: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!»

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 45

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017

Κυριακή τῶν Βαΐων

π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν

Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου, ἀπὸ λειτουργικῆς πλευρᾶς, εἶναι τὰ προεόρτια τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων - τῆς Εἰσόδου τοῦ Κυρίου μας στὰ Ἱεροσόλυμα. Καί οἱ δύο αὐτὲς γιορτὲς ἔχουν ἓνα κοινὸ θέμα: τὸ θρίαμβο καί τὴ νίκη. Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου ἀποκαλύπτει τὸν Ἐχθρό, δηλαδή τὸ Θάνατο· ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων προαναγγέλλει τὸ νόημα τῆς νίκης ὡς θρίαμβο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί ὡς ἀποδοχὴ ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ μόνου Βασιλέως, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ σεμνὴ εἴσοδος Του στήν Ἁγία Πόλη ἦταν τὸ μόνο ὄρατο σημεῖο θριαμβοῦ. Μέχρι αὐτὴ τὴ μέρα ὁ Ἰησοῦς ἔδειχνε ἐπίμονη ἄρνηση σὲ κάθε περίπτωση θριαμβοῦ καί δόξας Του. Ἐξί μέρεις ὅμως πρὶν τὸ Πάσχα, ὄχι μόνον δέχτηκε νὰ δοξαστεῖ, ἀλλὰ ὁ ἴδιος προκάλεσε καί ὀργάνωσε αὐτὴ τὴ δόξα. Κάνοντας αὐτὸ πού προανήγγειλε ὁ προφήτης Ζαχαρίας: «ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι... πραῦς

καί ἐπιβεβηκῶς ἐπὶ ὑποζύγιον καί πῶλον νέον» (Ζαχ. 9, 9), φανέρωσε ὅτι ἤθελε νὰ ἐπιδοκιμαστεῖ καί νὰ ἀναγνωριστεῖ ὡς Μεσσίας, Βασιλέας καί Λυτρωτῆς.

Οἱ Εὐαγγελικὲς περικοπὲς τονίζουν ὅλα αὐτὰ τὰ μεσσιανικὰ στοιχεῖα, δηλαδή τοὺς κλάδους τῶν βαΐων καί τὰ Ὡσαννά, τίς ἐπευφημίες γιά τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Δαυὶδ καί Βασιλέας τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ τῶρα ὀλοκληρώνεται, φτάνει στὸ τέλος τῆς, αὐτὸ ἐξ ἄλλου εἶναι καί τὸ νόημα αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, τῆς ἀγγελίας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἔπρεπε νὰ ἀναγγελθεῖ καί νὰ προετοιμαστεῖ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἔλευση τοῦ Μεσσία. Καί τώρα ἐκπληρώθηκε, γιατί ὁ Βασιλέας εἰσέρχεται στήν Ἁγία Πόλη Του καί ὄλες οἱ προφητεῖες καί οἱ προσδοκίες βρίσκουν τὴν ἐκπλήρωσή τους στὸ Πρόσωπό Του. Ὁ Χριστὸς ἐγκαθιστᾷ τὴ Βασιλεία Του ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν θυμόμαστε καὶ τιμᾶμε αὐτὸ τὸ μέγιστο γεγονός. Κρατώντας κλάδους βατῶν ταυτιζόμαστε μὲ τὸ λαὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Μαζὶ τους χαιρετίζουμε τὸν ταπεινὸ Κύριο καὶ Βασιλέα φέλοντας: «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ἄραγε ποιὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ νόημα ὅλων αὐτῶν σήμερα γιὰ μᾶς;

Πρῶτα-πρῶτα εἶναι ἡ ὁμολογία μας ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Βασιλέας καὶ Κύριός μας. Πολὺ συχνά, στὴν καθημερινὴ ζωὴ μας, ξεχνᾶμε ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔχει ἤδη ἐγκατασταθεῖ στὴ γῆ καὶ ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας γίναμε πολίτες αὐτῆς τῆς Βασιλείας καὶ ὑποσχεθήκαμε ἡ ἀφοσίωση καὶ ἡ πίστη μας σ' αὐτὴ νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλη πίστη μας. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Χριστὸς γιὰ λίγες ὥρες ἦταν πραγματικὰ ὁ Βασιλέας πάνω στὴ γῆ, σ' αὐτὸ τὸν κόσμον τὸ δικό μας - γιὰ λίγες μόνο ὥρες καὶ σὲ μία συγκεκριμένη πόλη. Ἀλλά, ὅπως στὸ πρόσωπο τοῦ Λαζάρου ἀναγνωρίσαμε τὴν εἰκόνα τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς, τοῦ κάθε ἀνθρώπου ξεχωριστά, ἔτσι καὶ σ' αὐτὴ τὴν πόλη (τὴν Ἱερουσαλήμ) ἀναγνωρίζουμε τὸ μυστηριακὸ κέντρο ὅλου τοῦ κόσμου καὶ γενικὰ ὀλόκληρης τῆς δημιουργίας. Γιατί ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ βιβλικὸ νόημα τῆς πόλης Ἱερουσαλήμ, εἶναι δηλαδὴ τὸ ἐστιακὸ σημεῖο ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ λυτρωμοῦ,

εἶναι ἡ Ἁγία Πόλη τῆς ἔλευσης τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Βασιλεία ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι μία παγκόσμια Βασιλεία ποὺ ἀγκαλιάζει καθολικὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὅλη τὴ δημιουργία...

Γιὰ λίγες ὥρες - ὅμως αὐτὲς οἱ ὥρες ἦταν πολὺ ἀποφασιστικὸς χρόνος - φάνηκε ἐπὶ τῆς γῆς ἡ τελικὴ «ῶρα τοῦ Ἰησοῦ», ἡ ὥρα τῆς ἐκπλήρωσης ἀπὸ τὸν Θεὸ ὅλων τῶν ὑποσχέσεων Του, ὅλων τῶν ἀποφάσεων Του. Ἐφτασε στὸ τέλος ὅλη ἡ προπαρασκευαστικὴ πορεία ποὺ εἶχε ἀποκαλυφθεῖ στὴν Ἁγία Γραφή· ἦρθε τὸ τέλος ὅλων ὅσων ὁ Θεὸς ἔκανε γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι αὐτὴ ἡ σύντομη ὥρα τοῦ ἐπὶ γῆς θριάμβου τοῦ Χριστοῦ ἀποκτάει ἕνα αἰώνιο νόημα. Εἰσάγει τὴν πραγματικότητα τῆς θείας Βασιλείας στὸ δικό μας χρόνο, στίς δικές μας ὥρες. Αὐτὴ ἡ Βασιλεία δίνει τὸ νόημα στὸ χρόνο καὶ γίνεται ὁ ἀπώτερος, ὁ αἰώνιος σκοπὸς του. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύφθηκε στὸν κόσμον τοῦτο καὶ αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ παρουσία της κρίνει καὶ μεταμορφώνει τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία.

Ὅταν, σὲ κάποια στιγμή τῆς ἀκολουθίας, τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν παίρνουμε ἕναν κλάδο βατῶν, ἀνανεώνουμε τὸν ὄρκον στὸν Βασιλέα μας, ὁμολογοῦμε ὅτι ἡ Βασιλεία Του δίνει τελικὸ νόημα καὶ περιεχόμενο στὴ ζωὴ μας. Ὅμο-

λογοῦμε ὅτι τὸ καθετὶ στὴ ζωὴ μας καὶ στὸν κόσμον ἀνήκει στὸν Χριστὸ καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ τὸν μοναδικό, ἀληθινὸ Κτήτορά του, γιατί δὲν ὑπάρχει περιοχὴ τῆς ζωῆς ὅπου Ἐκεῖνος δὲν κυβερνᾶ, δὲν σώζει, δὲν λυτρώνει. Διακηρύττουμε τὴν παγκόσμια, τὴν καθολικὴ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία καὶ ἐπιβεβαιώνουμε τὴν παγκόσμια ἀποστολὴ της.

Ξέρουμε, βέβαια, ὅτι ὁ Βασιλέας τὸν ὁποῖο οἱ Ἰουδαῖοι ζητωκραύγαζαν τότε καὶ τὸν ὁποῖο ἐμεῖς σήμερα ἐπιδοκιμάζουμε, βρίσκεται στὸ δρόμον πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, πρὸς τὸν Σταυρὸ καὶ τὸν τάφο. Ξέρουμε, ἐπίσης, πῶς αὐτὸς ὁ σύντομος θριάμβος δὲν εἶναι παρὰ ὁ πρόλογος τῆς θυσίας Του. Τὰ κλαδιὰ στὰ χέρια μας ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἐτοιμότητά μας καὶ τὴ διάθεσή μας νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε σ' αὐτὸ τὸ δρόμον τῆς θυσίας, καὶ ὅτι ἀποδεχόμεστε τὴ θυσία καὶ τὴν αὐταπάρνηση σὰν τὴ μόνη βασιλικὴ ὁδὸ πρὸς τὴ θεία Βασιλεία. Τελικὰ αὐτοὶ οἱ κλάδοι καὶ ἡ ὅλη γιορτὴ φανερώνουν τὴν πίστη μας στὴν τελικὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὅμως εἶναι ἀκόμα κρυμμένη, ὁ κόσμος τὴν ἀγνοεῖ καὶ ζεῖ σήμερα σὰν νὰ μὴν ἔχουν συμβεῖ ὅλα αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα. Σὰν νὰ μὴν ἔχει πεθάνει στὸν Σταυρὸ καὶ νὰ μὴν ἔχει ἀναστηθεῖ ὁ Θεάνθρω-

πος. Ἐμεῖς ὅμως οἱ χριστιανοὶ πιστεύουμε στὴν ἐρχόμενη Βασιλεία στὴν ὁποία ὁ Θεὸς εἶναι «ὁ τὰ πάντα πληρῶν» καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος Βασιλέας.

Στὶς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας θυμόμαστε τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος. Ἀλλὰ ὅλο τὸ νόημα καὶ ἡ δύναμη τῆς Θείας Λειτουργίας βρίσκεται στὸ γεγονὸς ὅτι μετατρέπει τὴν ἀνάμνηση σὲ παρόν, σὲ παροῦσα πραγματικότητα. Τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν αὐτὴ ἡ πραγματικότητα εἶναι ἡ συμμετοχὴ μας στὰ γεγονότα, ἡ ἀνταπόκρισή μας σ' αὐτά, ἡ ἴδια ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς δὲν μπαίνει πιά στὰ Ἱεροσόλυμα θριαμβευτής. Τὸ ἔκανε μιὰ φορὰ καὶ γιὰ πάντα. Καὶ δὲν χρειάζεται πιά «σύμβολα», γιατί δὲν πέθανε στὸ Σταυρὸ γιὰ νὰ μπορούμε ἐμεῖς αἰώνια νὰ «συμβολίζουμε» τὴ ζωὴ Του. Ἀλλὰ ζητάει ἀπὸ μᾶς μία πραγματικὴ, εἰλικρινῆ ἀποδοχὴ τῆς Βασιλείας ποὺ μᾶς ἔφερε...

Ἄν δὲν εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ κρατήσουμε τὴν ἱερὴ ὑπόσχεση ποὺ δώσαμε μὲ τὸ βάπτισμά μας καὶ ποὺ ἀνανεώνουμε κάθε χρόνο τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν, ἂν δὲν ἐπιμένουμε νὰ κάνουμε τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ κανόνα ὅλης τῆς ζωῆς μας, μάταια γιορτάζουμε τούτη τὴ γιορτὴ καὶ οἱ κλάδοι τῶν βατῶν ποὺ παίρνουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὸ σπίτι μας δὲν ἔχουν κανένα νόημα, εἶναι ἄχρηστοι.